

tigere syn på denne sag begyndte at danne sig. Men hvor stor var ikke min skuffelse, da jeg læste fortsættelsen.

Det synes dog, som om virksomheden med nål og pressejern mindre tiltaler denne ungdom, der i sine fritimer hengiver sig til riderspil og turneringer, og man er derfor betænkt på i en ikke fjern fremtid at ombytte dette håndværk med et andet, der kan være ligeså udviklende for håndfærdigheden uden at være sårende for den spirende mandighedsfølelse.

Hvor usund er dog ikke den betragtning, at det skal være »sårende for den spirende mandighedsfølelse« at sy på sit eget tøj!

Det forekommer mig, at vi kvinder bør nedlægge indsigelse mod slige anskuelser. Når kvinderne i vor tid har begyndt i større omfang end tidligere at give sig af med andet arbejde end håndgjerning og huslige sysler, har dette hos kvindesagens modstandere vakt frygten for, at følgen skulde blive, at den gifte kvinde vilde finde sine huslige pligter for ringe og forsømme dem for at finde mere højtflyvende sysler. Det er i den anledning atter og atter blevet foreholdt os kvinder, at vor huslige gerning ikke er ringere end mandens gerning men kun af en anden art. Det er fuldkommen sandt, at håndens gerning på ingen måde er ringere end andet arbejde. Ganske vist er der noget mere udviklende og opløftende ved åndeligt arbejde, men det, som efter min mening giver et hvilket som helst arbejde betydning og interesse for den arbejdende, og som særlig for husmoderen er det afgørende med hensyn til det værd, hendes arbejde får for hende, er dette: at man føler, *man gör nytte* ved sit arbejde, at man udfører *en nødvendig gerning*. Det vilde være højst uheldigt, om *æstetiske fornemmelser* skulde hindre husmoderen i at passe sine børn, sy deres tøj, lave maden o. s. v., o. s. v. Og hvad andet end æstetiske fornemmelser er det, som ifølge den ovenfor anførte sætning hindrer drengen i at udføre det højst nyttige og nødvendige arbejde: at sy på sit tøj. Men det er på tiden, at slige æstetiske fornemmelser ophører! Om drengenes *mandighedsfølelse* såres ved at sy, kan jeg ingen mening have om, da jeg som kvinde ikke kender denne følelse. Men så meget véd jeg, at *ingen sund og berettiget* følelse kan såres ved, at et menneske må sy på det tøj, han selv går med! Og hvad ret har et menneske til at sige: jeg finder det *under min værdighed* at holde mit tøj i orden, og derfor fordrer jeg